

[A. C. Normann.]

hænder vel også af den grund bliver mindre.

Det radikale venstre finder det naturligt, at al grundskyld går i kommunens kasse, og det skyldes især, at kommunen gennem sin jordmodnings- og byggepolitik, sin belånings- og garantipolitik og sine egne grundkøb har afgørende indflydelse på grundpriserne og på disses stigning. Kommunernes vej-, kloakerings-, gas-, elektricitets- og vandværkspolitik kan koste kommunen mange penge og medføre en stigning i jordpriserne, som kommunerne burde have en del tilbage af, og så mærkes det i øvrigt heller ikke så meget af en statskatteyder som af en skatteyder til kommunen, at han i tilfælde af større grundskyld får en mindre indtægtsskat at betale og omvendt. Det er vel også sådanne ræsonnementer, som gør, at partierne nu synes at være enige om, at det rette er at overføre de faste skatter til kommunerne.

Overgangen til større kommunal frihed vil placere ansvaret, hvor det hører hjemme. De velstillede kommuner omkring storbyerne har hidtil i en vis udstrækning agiteret mod staten for dens faste skatter, og bagefter har de i kraft af deres andel af de faste skatter, som staten havde pålagt deres utilfredse grundejere at udrede eller de grundejere, som man forsøgte at gøre utilfredse, undertiden ofte med betydeligt held, kunnet gøre sig til af, at man havde lave indkomstskatter. Med kommunal frihed må de selv klare kritikken af enten for høje faste skatter eller for høje indkomstskatter, hvis det er berettiget at tale om for høje skatter i en eller anden kommune.

Den grundstigningsskyldlovgivning, som nu opgives, var efter min opfattelse en rimelig lovgivning, da den påbegyndtes og igennem en lang periode, hvor den videreførtes og skærpedes ved et samarbejde mellem socialdemokratiet, venstre og det radikale venstre, efterhånden som prisstigninger på jorden viste sig og samfundsudviklingen fik en større indflydelse på værdistigningen i fast ejendom. Desuden havde man ikke tidligere nogen kapitalvindingskattelov til at skære toppen af de særlig grove fortjenester ved jordsalg.

Når det radikale venstre nu foreslår, at vi går videre end til blot at lade være med at lægge afgifter på den fremtidige stigning

i jordpriserne, så er det ingenlunde, fordi vi ikke fortsat anser det for retfærdigt og nødvendigt at beskatte de store arbejdsfrie indkomster; det gør vi, og vi vil søge at bidrage til, at en rimelig ordning bliver resultatet af arbejdet i det udvalg, der for tiden arbejder med forslaget om en særlig indkomstskat.

Selv om jeg i dag tager alle mulige forbehold over for det saglige indhold af venstres og de konservatives forslag om en frigørelsesafgift, som kunne se ud til at være en ensidig byrde på landbruget og på gartneriet, men som jeg ikke har haft tid til at sætte mig grundigere ind i, så viser forslaget dog alligevel, at også venstre og de konservative giver os andre ret i to ting, nemlig at almindelig ejendomshandel, almindelig jordhandel og almindelige konjunkturgevinster skal være fri for beskatning, og at de grove og hastigt opnåede formueavancer, der især forekommer i udviklingsområder, skal beskattes. Det lader sig nu engang heller ikke gøre at forklare den jævne mand, at han af en beskeden arbejdsindtægt, som han har måttet slide for, skal beskattes efter lovens fulde konsekvens, men at kæmpefortjenester ved handel med jord skal gå fri. En vis form for grundstigningsafgift bevarer vi jo desuden, nemlig den, der ligger i den almindelige grundskyld, og hvis virkninger jo kommer til at afhænge stærkt af vurderingernes rigtighed. Dette er også en ting, jeg lægger vægt på i forbindelse med den ændring, der nu foregår af grundstigningsskyldlovgivningen.

Det er endvidere min tro, at grundstigningsskyldens afskaffelse vil give sig udslag i bedre vurderinger. Det lader sig efter alle praktisk kyndiges udsagn næppe benægte, at der under de allersidste års meget hastige stigning i jordpriserne har været skelet for stærkt til grundstigningsafgiften, når vurderingsmændene afsagde deres kendelser. Den tydelige afstand mellem vurderingspris og handelspris tyder også på, at vurderingen kunne blive bedre end hidtil. Man må jo ønske, at vi kan nå frem til et så sandfærdigt vurderingsgrundlag som muligt, før folketinget skal til eventuelt at fastsætte nye grænser for kommunernes bevægelighed med hensyn til den kommunale grundskyld.

Der har jo, kan man roligt sige, hersket